

A LÁMPAGYÁR KÖNYVTÁRÁBAN

A Lámpagyár könyvtárában olyan fejtelenség volt, hogy nemcsak én, de még a Vasas Szakszervezet Központi Könyvtárának vezetője is alig ismerte ki magát benne. A könyvtáros egyhónapos tanfolyamot végzett. Ez kevés volt ahhoz, hogy meg tudja szervezni a könyvtár munkáját. Az az egy hónap, amelyet én ott töltöttem, a könyvek betűrendbe rakásával és leltározásával telt el.

Az első héten még volt kölcsönzés, az is elég szokatlan módon. A könyv számát (cím nélkül) kellett ráírni az olvasó lapjára, és amikor visszahozták, a számot kellett áthúzni. Ez természetesen sok félreértésre adott okot, vagy a könyvtáros elfelejtette a számot áthúzni, vagy kétszer is át akarta húzni. Egyszer előfordult, hogy az egyik olvasó a lapján levő számot egy óvatlan pillanatban áthúzta és eltűnt.

A sok rossz tapasztalattal szemben nagyszerű dolog volt látni azokat az egyszerű munkásokat, akik ebédidejükből szakítottak tíz percet, hogy könyvet tudjanak kölcsönözni.

A második héttől kezdve a szakszervezeti bizottság titkárának javaslatára megszűnt a kölcsönzés, sőt felszólítottuk az olvasókat, hogy hozzák vissza a náluk levő könyveket. Mi sem példázza jobban a könyvtárban uralkodó anarchiát, mint az a tény, hogy a könyvek 10%-át még 1955—56-ban vitték el, s azóta sorsukról senki sem tud. A felszólítást általában mindenki ellenségesen fogadta. Sőt, a szakszervezeti bizottság titkáránál is van egy könyv 1957 óta, és a felszólításra azt válaszolta, hogy még szüksége van rá. Másik nagy probléma volt a helyhiány. Tudom, hogy könyvtáraink általában helyhiánnyal küzdenek, de a Lámpagyár könyvtárában különösen rossz volt a helyzet. A politikai könyvek a raktárban vannak (ez a szoba is olyan kicsi, hogy a polcok között két ember már alig fér el). Sok idejétmúlt politikai könyv is foglalja a helyet. A könyvtáros nem mer selejtezni, mondván, hogy ő nem tudja, mire van szükség és mire nincs. Kiválasztottam neki, hogy milyen könyveket hagyjon meg és milyeneket selejtezzen, de nem hallgatott rám. Amikor a központi könyvtárból kijöttek ellenőrizni a végzett munkát ők is ugyanazokat javasolták, mint én. A könyvtáros még így is azt mondta, hogy csak akkor meri elkezdni a selejtezést, ha valaki a központi-ből irányítja. Amíg én ott voltam, erre nem került sor.

A szépirodalmi könyvek zsúfolva vannak a polcokon és a kölcsönző pult reke-

szeiben, a tulajdonképpeni könyvtárhelyiségben. Négy-öt embernél több egyszerre nem tartózkodhat a könyvtárban, mert egyszerűen nem férnek el egymástól.

A gyár vezetőinek többsége részéről nemtörődőséget tapasztaltam. Mind-egyik elmondta, hogy mit kellene tenni, de csak az ebédlőben (és nem a könyvtárban) érdeklődtek a fejlődés iránt. Eltelt az egy hónap és ezalatt mindössze egyetlen mérnök jött csak érdeklődni a könyvtárba, hogy mit sikerült elérnünk. Mások, ha arra jártak, még a fejüket is elfordították, nehogy véletlenül is benézzenek.

Összegezve a gyakorlatot, tanulni, tapasztalatokat gyűjteni nem igen tudtam az adott helyzet miatt. Sőt, talán az emberekben is csalódtam, legalább is azokban, akik nincsenek megértéssel más munkája iránt. Azt azért megtanultam, hogy a nem hozzáértő vezetés mennyire el tudrontani egy könyvtárat. Vigasztaló, hogy a Lámpagyárban való gyakorlat igen sajátos eset volt, s a rosszat kiegyenlíti az előző évben Sárbogárdon töltött gyakorlat sok jó tapasztalata.

Timár Erika

Olvasó (A. Tóth Sándor rajza)